

СЕКЦІЯ 13. ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ

АКТУАЛЬНІСТЬ E-LEARNING У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Бажміна Евеліна Анатоліївна

Запорізький національний технічний університет, Україна

Електронна освіта – цілеспрямований процес досягнення результатів виховання та навчання засобами електронного навчання. Electronic Learning (електронне навчання) – система навчання із застосуванням інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) та електронних навчальних ресурсів.

Основні елементи E-learning призначені для:

- самостійної роботи з електронними матеріалами, з використанням персонального комп'ютера, планшетного комп'ютера, мобільного телефону, телевізора;
- отримання консультацій, порад, оцінок у віддаленого (територіально) експерта (викладача), можливості дистанційної взаємодії (постійний контакт з викладачем);
- персоніфікації навчання (слухач може самостійно визначити швидкість вивчення навчального матеріалу; визначити, коли він хоче проходити навчання; визначити які саме розділи навчального матеріалу і в якій послідовності йому необхідно вивчити);
- створення розподіленої спільноти користувачів (соціальних мереж), які проводять загальну віртуальну навчальну діяльність;
- своєчасного цілодобового доступу до електронних навчальних матеріалів;
- освоєння і популяризації інноваційних педагогічних технологій;
- можливості розвивати навчальні веб-ресурси;
- можливості у будь-який час і будь-якому місці отримати сучасні знання, що перебувають у будь-якій доступній точці світу;
- доступності вищої освіти особам з особливостями психофізичного розвитку.

Сучасні студенти – покоління, для яких електронний спосіб отримання інформації є нормальною складовою життя. В XXI столітті високі технології в освіті переслідують отримання знань, вмінь, навичок самовдосконалення та кар'єрного зростання. ІКТ стали робочим інструментом.

Стрімкість сучасного світу вимагає застосування найбільш швидких і дешевих способів процесів генерації і передачі знань. E-learning є одним з можливих інструментів, які дозволяють вирішувати гостру проблему сучасності.

Сьогодні одна з нагальних проблем сучасної вищої освіти – необхідність радикальної зміни функцій викладачів, що відбувається саме через стрімке поширення ІКТ, які суттєво змінюють традиційні ролі та функції викладачів. Замість надання інформації в готовому вигляді викладачу необхідно вчити студента самостійно знаходити цю інформацію, вільно орієнтуватися в інформаційному просторі. Сучасна вища освіта відмовляється від традиційної “трансмісійної” моделі навчання, від заповнення свідомості студентів готовими професійними знаннями, які, тим не менше, не є універсальними, не підходять до конкретних ситуацій постіндустріальної практики й не встигають за її змінами та трансформаціями інформаційного поля. Нинішня генерація викладачів сформована саме в цій педагогічній парадигмі, і всі заклики відійти від неї вперто ігноруються. Академічне товариство не знає, як використовувати нові засоби електронного навчання для чогось іншого, ніж для того, що навчальні технології завжди робили – для передачі готового академічного знання студентам [1, с. 35].

Ефективною може бути інноваційна технологія, яка ґрунтується на потребах та інтересах студентів. Інноваційні педагогічні технології є специфічними і складними, потребують особливих знань, навичок, здібностей, а отже, як показала практика, впровадження інноваційних засобів неможливе без педагога-дослідника, який володіє системним мисленням, розвиненою здатністю до творчості, готовністю до інновацій [2, с. 77].

Ефективність впровадження електронної освіти є очевидною, оскільки це й дистанційне навчання, й управління освітнім процесом, й автоматизація документообігу освітніх закладів. Переваги електронної освіти — це економія часу (за даними Cedar Group), навчання за допомогою e-learning потребує на 35–45% менше часу), збільшення швидкості запам’ятовування навчального матеріалу на 15–25% порівняно з очними формами навчання, можливість навчання в зручному темпі і в будь-який час, доступність навчання для всіх категорій учнів, можливість повертатися до матеріалу, який є не зовсім зрозумілим, необмежену кількість разів [3].

Слід зазначити, що науковці України розглядають електронну освіту не як заміну традиційної, а як додаткову, спрямовану на здобуття поглиблених знань і майбутнє професійне вдосконалення або перекваліфікацію. Саме тому e-learning, як систему навчання з використанням ІКТ, слід раціонально інтегрувати в сучасну освіту, залишаючи поряд з новітніми і традиційні засоби навчання.

Список використаних джерел:

1. Бакіров В. С. Сучасна вища освіта як предмет соціологічної рефлексії [Текст] / В. С. Бакіров // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – Харків, 2009. – № 881 . – С. 31–36.

2. Козяр М. М. Теоретико-методичні засади використання інформаційного середовища у вищих технічних закладах під час вивчення нарисної геометрії, інженерної та комп'ютерної графіки [Текст] / М. М. Козяр // Оновлення змісту, форм та методів навчання і виховання в закладах освіти: Збірник наукових праць. Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. – Рівне, 2013. – Випуск 7 (50). – С. 73 –78.
3. E-learning – ключ до якісної освіти [Електронний ресурс] / І. С. Болтак – Режим доступу: <http://dorobok.edu.vn.ua/>

АКТУАЛЬНІСТЬ ВИРОБНИЧОЇ ПРАКТИКИ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ ІНЖЕНЕРА-ПЕДАГОГА ТРАНСПОРТНОГО ПРОФІЛЮ

Іванова Альона Владиславівна

Українська інженерно-педагогічна академія, Україна

Зміна форм власності та різке скорочення промислового виробництва призвели до втрати тісної взаємодії навчальних закладів і найближчих соціальних партнерів – замовників кадрів. Це зумовлено: нерегламентованістю правових відносин між навчальними закладами і працедавцями; відсутністю довгострокового прогнозування потреби в кадрах і скороченням структурних підрозділів підприємств, які займалися організацією професійної підготовки студентів-практикантів. Підприємства неспроможні надати робочі місця для проходження практики, не приділяють достатньої уваги роботі з молоддю в період виробничої практики, не можуть гарантувати роботу випускникам.

Виробнича практика інженерів-педагогів транспортного профілю є обов'язковим складником процесу підготовки фахівців у вищих навчальних закладах, що згідно з навчальними планами професійної підготовки займає 20-25% всього навчального часу. Так, планом підготовки інженера-педагога транспортного профілю передбачено одну виробничу та дві педагогічні практики: як майстер виробничого навчання на 1-му та 2-му курсі навчання, як викладач загально-інженерних та спеціальних дисциплін в навчальних закладах різного рівня акредитації. Виробнича практика інженера-педагога включає в себе вивчення дисциплін «Вступ до фаху та виробниче навчання» та «Професійна та практична підготовка» на 1-му та 2-му курсі навчання. В основу цих дисциплін входить відвідування виробничих майстерень, які, в свою чергу, поділяють на шість ділянок: електромонтажна, слюсарно-ремонтна, зварювальна, радіомонтажна, токарна та дільниця метрології.

Актуальність виробничої практики під час підготовки інженера-педагога транспортного профілю на сьогодні є одним з найважливіших компонентів